

ΓΙΑ ΝΑ ΓΕΛΑΤΕ
ΑΓΓΛΙΚΟ ΧΙΟΥΜΟΡ

Ὁ μικρὸς Μπίλλυ. Μαμά, ἔλεγε χθές στή φίλη σου, ... ὁ μπέμπης μὰς ἔχει τὰ δικά σου μάτια καὶ τὴ μύτη τοῦ μπαμπᾶ.

— Ναί, ἀγόρι μου.

— Πρόσεξε, λοιπόν, γιατί τώρα ἔχει τὰ δόντια τοῦ παπποῦ... κί' ἂν τὰ σπάσῃ ὁ παπποῦς θά θυμώσῃ!

* * *

Ἡ Μίς Χάγκ. — Ἀπὸ τότε πού ἔγινε εἴκοσι-ἕξι χρόνων, κρατῶ μυστική τὴν ἡλικία μου.

Ἡ φίλη της. — Θά προδοθῆς μόνη σου καμμιά μέρα. Θά τὸ δῆς.

Ἡ Μίς Χάγκ. — Ποτέ! Ὅταν μιὰ γυναῖκα κατορθώσῃ νὰ κρατήσῃ ἕνα μυστικὸ εἴκοσι χρόνια, ὅπως ἔκανα ἐγώ, μπορεῖ νὰ τὸ κρατήσῃ γιὰ πάντα.

* * *

Ὁ εἰσπράκτωρ τῶν τηλεφώνων. — Ἀρνεῖσθε λοιπόν, κύριε, νὰ πληρώσετε τὰ 214 τηλεφωνήματα, τὰ ὁποῖα ζητεῖ ἡ ἐταιρεία ἀπὸ σᾶς;

— Ἀπολύτως!

— Ἀλλά, κύριε, πῆτε μου τοῦλάχιστον ποιὸ εἶνε τὸ παράπονό σας;

— Ὅτι... δὲν ἔχω τηλέφωνο στὸ σπίτι μου...

* * *

Στὸ ρεστωράν!

Τὸ γκαρσόνι. — Ἡ μπριζόλα πού σᾶς ἔφερα, κύριε, ἦταν ψημένη μὲ τὸ ηλεκτρικό.

Ὁ πελάτης. — Τώρα ἐννοῶ, γιατί ἐνοιώσα τέτοιο κλονισμό, ὅταν τὴν ἄγγιξα!

* * *

Ὁ νευρασθενικὸς πελάτης. — Τί νὰ σᾶς πῶ, γιὰτρέ, ἔτσι μοῦ ἔρχεται συχνά ἡ διάθεσις ν' αὐτοκτονήσω. Τί νὰ κάνω;

Ὁ γιατρός. — Ἐχετε ἐμπιστοσύνη σὲ μένα. Εἶνε δική μου φριτίδα αὐτό...

* * *

Σύμφωνος.

Ὁ προϊστάμενος (στὸν νέο ὑπάλληλο). — Πρέπει νὰ ξέρετε ὅτι ἡ δουλειὰ τοῦ γραφείου μὰς ἀρχίζει στὶς ἑννῆ.

Ὁ ὑπάλληλος. — Ὡραία! Ἄν δὲν ἔχω ἔρθει ὡς τίς ἑννῆ, μπορεῖτε ν' ἀρχίσετε τὴ δουλειά, δὲν ἐπιθυμῶ νὰ με περιμένετε.

ἄλλη. Φέρνουν τὸν Ταξιάρχῃ ἀπὸ τὸ Βαθύ, γιὰ νὰ τὸν ἀφήσουν στὸ σπίτι τ' Ἀντριᾶ πού θά τὸν γιορτάσῃ τοῦ χρόνου.

Ἄπ' ὅλα τὰ σπίτια ἡ γυναῖκες λιβανίζουν τὴν εἰκόνα.

Ἡ συνοδεία ἔφτασε στὸ σπίτι πού περίμενε τὴν εἰκόνα. Ὁ Γιάνναρος κρατῶντας τὸ ἅγιο εἰκόνημα, ἐμπῆκε στὸ σπίτι, τὸ ἄφησε μὲ σεβασμὸ στὸν τόπο πού εἶχαν ἐτοιμάσει, ἐπροσκύνησε καὶ εἶπε:

— Μὲ γειὰ νὰ τὸν γιορτάσῃς!

— Μὲ τὸ καλὸ νὰ τὸν ξαναγιορτάσῃς, τοῦ εἶπε ὁ Ἀντριᾶς.

Ἄπ' ὅλη τὴ συντροφιά μόνου ἡ Ἀθοῦσα δὲν εὔρισκε ἡσυχία.

Τὰ μάτια της ἦταν καρφωμένα στὸ σπίτι τοῦ Φιλιππῆ. Περίμενε ν' ἀνοίξουν καὶ νάρθῃ κί' αὐτὸς μὲ τὴ μάνα του, νὰ εὐχηθοῦν.

* * *

Σὲ λίγο ἐβγήκε κί' ὁ Φιλιππῆς μὲ τὴ μάνα του, μὰ πρὶν πᾶνε

στὸ σπίτι τ' Ἀντριᾶ ἐπῆγαν στὴν ἐκκλησιὰ τῆς γειτονιάς, στὴν Παντάνασσα. Ἡ Ἀθοῦσα τοὺς εἶδε καὶ τοὺς ἀκολούθησε.

Ὅταν βρέθηκαν κ' οἱ τρεῖς κλεισμένοι στὴν ἐκκλησιὰ, ξέσπασε ὁ Φιλιππῆς σ' ἕνα κλάμα πού ἐρράγιζε πέτρες.

Ἡ μάνα του τοῦ εἶπε:

— Μέσα στὰ θαθειά τῆς νύχτας μ' ἐξύπνησε ἕνα βοῦγδι πού

κουτουλούσε τὴν πόρτα. Ἄκουγα βιολιά, πού δὲν ἤξερω τί σκοπὸ ἐπαίζανε. Ἄνοιξα τὰ μάτια μου καὶ εἶδα στὴν αὐλὴ μιὰ

λάμψι πού μοῦ πῆρε τὸ φῶς μου.

Ἡ Ἀθοῦσα πού ὅλη τὴ νύχτα ἔτρεμε ἀπὸ τὴν κακὴ προαίσθησι,

πού τὴν ἐβασάνιζε τοῦ εἶπε κί' αὐτῆ:

— Σοῦλεγα, Φιλιππῆ μου, πὼς δὲ θέλω νὰ φύγῃς. Μοῦ γι-

νόντανε σημάδια.

Κί' ὁ Φιλιππῆς, ἡσυχος πειὰ, τοὺς εἶπε:

— Ὁ παπᾶ-Νικόλας ὁ Κόλλυθος μ' ἔσωσε. Ἄλλη ὥρα θά

σᾶς τὰ διηγηθῶ.

Ἐγονάτισαν ὕστερα καὶ οἱ τρεῖς, εὐχαρίστησαν τὴν Πανα-

γιὰ τὴν Παντάνασσα κί' ἐγύρισαν ὕστερα στὸ σπίτι, πού ἦταν ἡ γιορτῆ.

Ποτὲ δὲν εἶχε νεῖος τὸ κέφι καὶ τὴ λεβεντιὰ πού εἶχε ἐκείνη

τὴν ἡμέρα ὁ Φιλιππῆς.

Καμμιά νεῖα δὲν ἐχόρεψε σὰν φτεροῦ κί' ἀκούρατα, ὅπως ἐ-

χόρεψε ἡ Ἀθοῦσα μὲ τὸ Φιλιππῆ της.

Ἐνίκησαν τὸ Χάρο καὶ τὰ δαιμόνια.

Κί' ἔταξαν πὼς τὸ ἐρχόμενο θά πάρουν σπίτι τους, ζευγαρω-

μένοι πειὰ τὸν Ταξιάρχῃ γιὰ νὰ τὸν πανηγυρίσουν.

Σίφνος.

ΑΓΓΕΛΟΣ Α. ΚΟΣΜΗΣ

ΑΝΑΤΟΛΙΤΙΚΗ ΠΟΙΗΣΙΣ

Ο ΓΥΡΙΣΜΟΣ

(Ἀπὸ τὸ «Γκιουλιστάν» τοῦ Σααντῆ)

Γύρισα ἀπὸ ταξίδι μακρυνὸ
κ' ἠθέλησα νὰ ξαναἰδῶ τὴν κόρη
π' ἀγάπησα, — κί' ὡς τώρα πού πονῶ,

Γιατὶ ὁ φτωχὸς νὰ μὴν τὰ θυμηθῶ
τὰ λόγια τοῦ Σοφοῦ; «Στὸ χιονοβόρι,
σὲ κλώνια δίχως φύλλα μὴτ' ἀνθό,

δὲ στήνουν τὴ φωληὰ τους τὰ πουλιά.
Καὶ πρὶν σκεφθῆς γι' ἀγάπες, στὸν καθρέφτη
κῦτταξε πρῶτα τ' ἄσπρα σου μαλλιά».

Κ' ἡ κόρη, σὰ μ' ἀντίκρουσε, σιωπᾶ
στοχαστικὴ ἢ ματιὰ της χάμου πέφτει,
κί' ἀποτραβιέται — ἄλλοι στον π' ἀγαπᾶ!

Τριγύρω μὰς ὀλόχρυσά μελίσινα
κυκλωτικά, στοῦ ἀγέρα τὸ κρυστάλλι,
χόρευαν μ' ἀνοιξιὰτικὰ μεθύσινα...

Δὲ μίλησα γιὰ «χρόνια», κί' οὔτε πάλι
τῆς μίλησα πὼς εἶχα ἀπὸ καιρὸ
τ' ὠραῖο μου περβόλι νὰ χαρῶ:

Ἄπ' ἀνοιχτὰ πελάη καὶ μαῦρες μπόρες
μ' ὠδήγησαν ταξίδια ἀλαργινὰ
σ' ἀπέλαστους γιαλοὺς καὶ σ' ἄγριες χῶρες!

Καὶ ξαπλωτὸς στῆς ἐρημιᾶς μιὰν ἄκρη,
πού ἐπύργωνε τὴν ἄμμο σὲ θουνά,
ξάνοιγα ἀστέρια ἀγνώριστα, στὰ μάκρη...

Ἐκεῖ κ' οἱ ἀνέμοι, πιὸ δυναμωμένοι
κί' ἄπ' τὸ Μεσάδ, τῆς ἄμμου οἱ ἀδρεφοί,
μοῦ ἐχάραξαν τίς ζάρες στὴ μορφή.

Ὅμως τὸ ρόδο πάντα ρόδο μένει...

Καλὴ μου, ἄλλοι θά στύψουν τὸ κρασί,
ἀπ' τὸ χιλιοῖδρωμένο μου τὸν τρύγο,
κί' ἄλλοι θὲ νὰ τὸ πιοῦνε λίγο-λίγο...

Μὰ ἐσύ, γλυκειὰ μου ἀγάπη, στέρξε, ἐσύ,
ἢ ἀμίλητη καὶ χαμηλοβλεπούσα,
νὰ σοῦ μιλήσω, σὰν πού σ' ἀγαποῦσα...

Αὐτὰ συλλογιζόμουνα κρυφά,
μὰ δὲ ξεμολογήθηκα σ' ἐκείνη.
Τί νὰ τῆς πῶ; θυμόμουνα μὲ ὀδύνη
τὰ παραπάνω λόγια τὰ σοφά.

ΤΟ ΚΡΑΣΙ

Βασιλοπούλα στέκει καὶ κυττᾶ:
Στὴ στράτα ἀργοπερνᾶει κάποιον ζευγάρι,
μιὰ νεῖα, νεράιδα, κί' ἕνα παλληκάρι,
λεβέντης, πού ἀπ' τὴ μέση τὴν κρατᾶ.

Δυὸ κυπαρίσσια, πού ροδῶνας σμίγει!...

Καὶ λέει ἡ βασιλοπούλα: —Γιὰ δὲς χάρι
στὸ λύγισμά τους, — τ' ὄνειρο πρὶν φύγη! —
Σὰν ποιὸ κρασί τὸ νοῦ τους νάχη πάρει;

—Βασιλοπούλα, τέτοιο ἕνα κρασί,
νὰ δίνῃ τόση χάρι περισσῆ
τρυγοῦν καὶ πίνουν μόνο στὴν Περσία.

Πολλὰ κρασιὰ ἔχω πιεῖ κί' ἔχω μεθύσει
παντοῦ στὴ γῆς, σ' ἀνατολὴ καὶ δύσι,
δὲν τρίκλιζα ὅμως πάντ' ἀπὸ εὐτυχία...

Μεταφρ. ΜΙΧ. ΑΡΓΥΡΟΠΟΥΛΟΥ